

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9 Θεδας Πατησίων άρθρο 9

Μι ουδέματαλ αποστέλλονται απ' εί-
θειας εις Αθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονοικισμάτων, χρυσοῦ κ. τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αθέλφον Βελό καὶ Ιουλίου Δωτέν
μυθιστόρημα μετά εἰκόνων, μετάφρασις, * (συνέχ.). — Πέτρον Δελκούρ :
Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ, μετάφρασις Π. Σ. (συνέχεια). — ΣΥΝΑΓΩ-
ΝΙΣΜΟΣ, διήγημα εὐτράπελου, (Συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΩΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Αθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἔκωτερῳ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ρωσίᾳ βούλια 6.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΟ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ο Βαντερνό ἔκρινεν εὔλογον νὰ παρουσιάσῃ τὸν Λαυρέντιον εἰς τὴν βοημήν.

— Ζινέτα, εἶπεν, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σου παρουσιάσω τὸν κύριον ποὺ εἶδες . . . Ο κύριος; . . . ἥρωτησε τὸν Λαυρέντιον.

— Σίμων, ἥρωτησεν οὗτος.

— Δὲν τὸν γνωρίζω· μὰ δὲν πειράζει . . . εἶναι καλός, ἀγαθός καθὼς φαίνεται· θὰ φάγη μαζύ μας καὶ θὰ κοιμηθῇ ἐδῶ.

Ο Βαντερνό παρετήρησεν δὲ τὸ κύριον, ὃ συνοδεύων τὴν βοημήν ἐγρύλιζε παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Λαυρεντίου.

— Αἱ, παληόσκυλο, εἶπε λακτίζων αὐτὸν.

Ο κύριον ἀπεμακρύνθη γρυλίζων. Ή βοημὴ ἐμειδίασε, τὸ δὲ παιδίον, δύπερ ἀπέθηκε χαμαί, ἔκραγκαζε κλαυθμηρίζον.

— Εἶπε ψυχοκόρη, εἶπε σοθαρώς ὁ Βαντερνό εἰς τὸν Λαυρέντιον· εἶναι κάρη ἐνὸς δυστυχισμένου ποῦ πέθανε, στὴ φυλακή· τὴν υἱοθέτησα, δύπως σου εἶπα, καὶ τὴν ἀρραβώνικα μὲ ἔνα καλὸν σύντροφο ποῦ θὰ ἔλθῃ τῷρε.

Ο Βαντερνό ὠδήγησεν εἶτα τὸν Λαυρέντιον εἰς τὴν μεγχλειτέραν τῶν ἀμαξῶν καὶ δεικνύων αὐτῷ κλιμακά, δι' ἣς ἀνήρχετό τις, τῷ εἶπε:

— Περδίστε λοιπόν, ἀγαπητὲ Σίμων, σὰν νὰ εἰσθε στὸ σπίτι σας.

Ο Λαυρέντιος ἐδέχθη καὶ εἰσῆλθεν. Ο Βαντερνό ἤκολούθησεν αὐτόν.

Η ἀμάξα ἔκείνη δροισάζε πρὸς θάλαμου πλοίου ἐνθαῦτον φίρδην μίγδην ἐρριμένα διάφορα ἀντικείμενα, σκεύη μαγειρέων, ἔθλιται κλινοστρωμάτι, μικρὰ πεπλανικά μένη θερμάστρα καὶ δέσμη ὄπωρῶν καὶ λαχάνων· τοῦτο ἦτο τὸ δέμα, δύπερ ὄλιγου ἀπέθηκεν ἔκει ὁ Βαντερνό.

— Καθῆστε ὅπου θέλετε, εἶπεν εἰς τὸν Λαυρέντιον.

Μετέβη εἰτα εἰς τινὰ γωνίαν ἐνθαῦτον ἐκοιμήστο ρογχαλίζων εὔσαρκος νεανίας καὶ σείων αὐτὸν:

— Αἱ! Κουλοχέρη, ἀνέκραξεν ὁ Βαντερνό, σήκω ἐπάνω· ἥλθε μιὰ ἐπίσκεψις σήκω γρήγορα.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν Λαυρέντιον:

— Εἶνε κουρασμένος, εἶπεν οἶονει δικαιοιολογῶν αὐτὸν.

Ο κοιμώμενος ἤνεψε τοὺς ὄφθαλμους.

Ο Λαυρέντιος εἶδεν ἐνώπιον τοῦ ρωμαλέον καὶ εὐτραφῆ ἀνδρα, τοῦ δόποιου τὸ ἀκρον τῆς ἀριστερᾶς χειρός εἶχεν ἀποκοπή, διὰ τοῦτο δὲ ἀπεκάλουν αὐτὸν Κουλοχέρην.

— Τέλος πάντων, εἶπεν ὁ Βαντερνό, ἀς κλείσουμε τὸν πόρτα διὰ νὰ μὴ γίνεται ρεῦμα.

Ο Λαυρέντιος εὑρεθεὶς μόνος ἐνώπιον τῶν δύο κακούργων, ἔφερεν ἐνστίκτως τὴν χειρά εἰς τὸ θυλάκιον του καὶ ἐσφιγξε τὴν λαβὴν τοῦ ἔγχειριδίου του.

— Ξεύρεις, εἶπεν ὁ Βαντερνό, εἶσαι χωρικός σὰν ἐμέ . . . μὰ τὰ ροῦχα αὐτὰ δὲν εἶναι δικά σου. Τί τὰ θέλεις; φαίνεται ὁ ἀνθρωπός.

— Βέβαια . . . μετεμφίεσθην διὰ νὰ ἔλθω ἐδῶ.

— Α! εἶπεν ὁ Βαντερνό, θὰ εἶσαι λοιπὸν κατάσκοπος τῆς ἀστυνομίας.

— Καλὲ τί λέγεις, κατάσκοπος ἔγώ; εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ἀνυπομονῶν.

— Τίποτε. Ηθελα μονάχα νὰ ἡξευραπού τὰ ἔκαμες τὰ ροῦχα διὰ νὰ παραγγείλω καὶ ἔγω . . .

Ο τρόπος οὗτος ἀπήρεσκε τῷ Λαυρεντίῳ.

— Μὲ στενοχωρεῖς μὲ τὰς ἔρωτήσεις σου, εἶπε· μήπως κατὰ τύχην θὰ μὲ ἔξομολογήσῃς;

— Διατί ὅχι; . . . Φχίνεσαι, παλληκάρι μου, σὰν κατάσκοπος καὶ ὅχι σὰν φίλος. Νά, σου λέγω καθαρά, δὲν μοῦ ἀρέσουν τὰ μοῦτρά σου.

Εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην, ὁ Λαυρέν-

τιος ὑψώσε τοὺς ὄμοις μετὰ κινήματος στενοχωρίας.

— Ποῦ εἶνε ὁ κύριος τοῦ παραπήγματος; ἥρωτησεν ὁ Λαυρέντιος.

— Έγώ εἶμαι! ἀπήντησεν ὁ Βαντερνό.

— Ας λείψουν τὰ ἀστεῖα! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος· σὲ ἔρωτῶ ποῦ εἶνε ὁ Δακολάρε;

— Δακολάρε; δὲν τὸν γνωρίζω . . .

— Διάβολε! οὐδὲν θὰ κατορθώσω μὲ τοὺς ἥλιθους τούτους, ἐψιθύρισεν ὁ Λαυρέντιος.

Καὶ καθεσθεὶς μετ' ὄργης καὶ πείσματος ἐπὶ δέματος ἐνδυμάτων προσέθηκε:

— Θὰ περιμενώ, ἀν δὲν ἀργήσῃ πολύ.

Ο Βαντερνό καὶ ὁ Κουλοχέρης ἀντήλαζαν βλέμμα δισταγμού. Πιθανὸν τοῦτο νὰ ἦτο σπουδαῖον.

Μετὰ στιγμὴν σιωπῆς:

— Δὲν εἶσαι εὐγενής, εἶπεν ὁ Βαντερνό. “Ελα! χωρὶς θυμούς, ἀν ὁ Δακολάρης τους ἔδω τί θὰ τοῦ ἔλεγες;

— Τίποτε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος μετὰ δυσαρεσκείας.

— Εἶνε τόση ἀνάγκη; ἥρωτησεν ὁ Βαντερνό.

— Δὲν μποροῦμε ἐμεῖς νὰ τὴν κάμωμε αὐτὴ τὴν δουλειά; προσέθηκεν ὁ Κουλοχέρης.

Ο Λαυρέντιος ἀνύψωσε τὴν κεφαλήν, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰς ἔρωτήσεις ταύτας.

— “Εν μόνον σᾶς ἔρωτῶ, εἶπεν· ὁ Δακολάρης θὰ ἔλθῃ τὸ βράδυ αὐτὸν ἢ τὴν νύκτα;

Οι δύο σχοινοθάται συνεθουλεύθησαν ἀλλήλους ἐπὶ στιγμὴν· τέλος ὁ Βαντερνό εἶπε:

— Λοιπόν! . . . ναί, τὸν περιμένουμε ἀπόψε μὲ τοὺς ἀλλούς.

— Επὶ τέλους! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, τοῦτο ἐπεθύμουν νὰ μάθω.

Καὶ ἐπανέλαβε τὴν ὑπερήφανον αὐτοῦ στάσιν.

Η διολογία τοῦ Βαντερνό δὲν ἤδυνατο, ὡς αὐτὸς ἐφρόνει, νὰ ἐμβάλῃ εἰς κίνδυνον οὐδὲ τὸν Δακολάρη, οὐδὲ τοὺς λοι-

ποὺς τοῦ θιάσου, διότι, καὶ ἀν υποτεθῆ, διὰ τὸ Σίμων ἦν ἀληθῶς κατάσκοπος, εἰχον αὐτὸν ἐκεῖ, εἰς τὴν διαθεσίν των καὶ θὰ τὸν ἡμπόδιζον νὰ ἔξελθῃ.

Ἐν τούτοις, ἡ περιέργεια τοῦ Βαντερνὸς εἶχε ζωηρῶς διεγερθῆ καὶ δὲν ἔθραψεν νὰ ἔρωτήσῃ πάλιν τὸν Λαυρέντιον τι ἥθελε τὸν Δακολάρη, καὶ ποὺν κίνδυνον ἔζητε νὰ ἀποσοβήσῃ.

Ο Λαυρέντιος ἀπήντησε δι' ὄλιγων λέξεων καὶ ἡρνήθη νὰ δώσῃ πλειοτέρας ἑξηγήσεις, ἔδειξε μάλιστα δυσπιστίαν διὰ τὸν Βαντερνὸν καὶ τὸν σύντροφον αὐτοῦ λέγων :

— Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, διὰ τὸν εἰσθε καὶ οἱ δύο ἀνίκανοι, εἶπε ζωηρῶς. Θὰ διμιλήσω εἰς τὸν Δακολάρη... δὲν θὰ σᾶς γνωρίζει, ὑποθέτω, καὶ θὰ σᾶς ἔκτιμφ κατὰ τὴν ἀξίαν σας... Ἀπόδειξις δὲ δὲ γνωρίζει διὰ τὸ εἰσθε ἴκανοι εἶναι, δὲν σᾶς ἀφίνει ἐδῶ νὰ φυλάττετε τὰ πράγματα μὲ αὐτὴν τὴν γυναικα, ἐνῷ αὐτὸς τρέχει καὶ ἔργαζεται μὲ τοὺς συντρόφους του. Εἰσθε ὄκνηροι!

— Αἴ, λοιπόν! εἶπεν ο Βαντερνὸς ἀπειλητικῶς.

— Λοιπόν, τί; μήπως ἀπατῶμαι, ἔξηκολούθησεν ο Λαυρέντιος, καὶ θὰ παραπονεθῆσθαις... δὲν σὲ ὑπεριζάω, ἀφοῦ σὺ μοὶ ἔρριψες κατὰ πρόσωπον τὴν μεγαλειτέρχην ὑδρίν; Είμαι κατάσκοπος, ἀληθεῖς; Ἀλλά, ταλαιπωρε, ἀν ἡμην τοιοῦτος, πρὸ μιᾶς ὕδρας ἢ θετὴ θυγάτηρ σου, αὐτὸς ὁ κρεμανταλᾶς καὶ σὺ θὰ εἰσθε φυλακισμένοι, καὶ μετὰ δύο ἢ τρεῖς ὕδρας, ἀφοῦ ἐπανέλθωσιν ὁ Δακολάρη καὶ οἱ συντρόφοι του, ἢ αὐτὴ τύχη θὰ τοὺς ἀνέμενε... Τί ἀνοησία! εἶπεν ύψων τοὺς ψιλούς.

Οι λόγοι αὐτοὶ ἐνεποίησαν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς δύο κακούργους. Διὰ τοῦτο ἀφῆκαν τὴν διμιλίαν ταύτην καὶ ἤξεχνο τοὺς συδιαλεγόμενοι ἀριστῶς περὶ δλλων.

Ἡ ἔδιδόμη ὕδρα ἐσήμανεν ἥδη. Ο Κουλοχέρης προέτεινε νὰ φάγωσι τι ἀναμένοντες· ο Βαντερνὸς ἔδειχθη τὴν γνώμην ταύτην.

— Καὶ σύ, εἶπεν εἰς τὸν Λαυρέντιον, θὰ πεινᾶς ἀρκετά... θὰ φάς κάτι τι.

— Εἰσαι καλός, εἶπεν ο Λαυρέντιος· δέχομαι, διότι πρὸ πολλοῦ δὲν ἔφαγον.

Ο Κουλοχέρης ἐκάλεσε τὴν Ζινέταν.

Τὸ δεῖπνον ἡτοιμάσθη ταχέως, ἀλλ' οὔτως, ὥστε ο Λαυρέντιος, καταληφθεὶς διὰ τὸν θηλικόν, ἔδιστασε νὰ φάγῃ, παρὰ τὴν πεῖναν, ἥτις κατεῖχεν αὐτόν.

— Αἴ, δλα αὐτὰ τὰ ἐτοιμάζεις διέμε, εἶπεν εἰς τὸν Βαντερνό, εἶναι πειττάς δός μοι ἔνα κομμάτι ψωμί καὶ ἔνα καρπόν.

— Μονάχα; εἶπε γελῶν ο Κουλοχέρης.

— Ο κύριος ἔχει ἐλαφρὸ στομάχι, προσέθηκεν ο Βαντερνός, ὅστις ἡννόησε τὴν ἀνδίαν τοῦ Λαυρέντιου. Οπως ἀγαπᾶς, φίλε μου! Μὰ σοῦ τὸ ἔχαναλέγω, εἰσαι χωρὶς δλλο κατάσκοπος.

— Κατάσκοπος ἢ δλλο, εἶπεν ο Λαυρέντιος, δός μοι νὰ φάγω.

Καὶ ἔλαβεν ἐκ τοὺς πινακίου τῶν λαχάνων καὶ τῶν καρπῶν, διέπειρε τοὺς ψιλούς.

Βαντερνό, καὶ ἐπανηλθεν εἰς τὴν γωνίαν του.

Ἡ Ζινέτα ἐκάλλυνε τὸ γεῦμα ἐπ' ὄλιγον διὰ τῆς παρουσίας της· οἱ δύο σχοινούσται, καθησυχάσαντες κάπως ἐκ τοῦ ἀπλοῦ καὶ φυσικοῦ ὄφους τοῦ Λαυρέντιου, ἔτρωγον μετὰ πολλῆς ὄρέζεως καὶ εύθυμίας.

— Θὰ πίης λιγάκι ἀπὸ αὐτὸ τὸ κρασάκι, εἶπεν ο Βαντερνὸς εἰς τὸν Λαυρέντιον ἐκπωματίζων ἐσφραγισμένην φιάλην, ἢν ἔλαβεν ἐκ κανίστρου κειμένου ὑπὸ δεσμοῦ ἐνδυμάτων.

— Εύχροιστας.

Συνέκρουσαν τὰ ποτήρια, ο δὲ Λαυρέντιος οὐδόλως ἀμφέβαλε περὶ τῆς προελεύσεως τοῦ ἔξαιρέτου ἐκείνου οἶνου, ἀκούσας τὸν Κουλοχέρην ἀνακραζοντα ἐν εὐθυμίᾳ:

— Τί λαμπρὸ κρασάκι, φίλοι μου! Μόνον αὐτοὶ οἱ πλούσιοι ἔχουν τέτοιο νέκταρ! Βαντερνό, κέρνα... καὶ καλὴ καρδιά. Αἱ ὑπόνοιαι τῶν δύο ληστῶν ἔξηλειφοντο δλονέν. Ο Λαυρέντιος ἐσκέφθη νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας διὰ πομακούρην κίνδυνον, διὰ πρό τινος προέβλεπεν.

Ἐσκέφθη δὲ τὸ Δακολάρη, τοῦ διποίου ὁ ἄγριος χαρακτὴρ ἢν γνωστός, καὶ τὸν δόποιον ἔχηρεθίζεν ἢ ἀναφορὰ τῶν δύο ἔκεινων κακούργων, δὲν θὰ ἡρεῖτο εἰς ἀπλᾶς ἔρωτήσεις, ἀλλὰ θὰ διέτασσεν ἐπισταμένην σωματικὴν ἔρευναν ἐπὶ τοῦ Λαυρέντιου. Τί θὰ συνέβαινε λοιπὸν ἀλλαγής καλύπτετο εἰς τὸ ὑπόρραμα τοῦ ἐνδύματος του τὸ ἔγγραφον δι' οὐδὴν οὐδηλούτο δὲ τὸ ἔστυνομικὸς ὑπαλληλος καὶ τὸ ἔνταλμα τοῦ ἀνακριτοῦ... Ἐπρεπεν διποτε δηποτε νὰ ἀποφύγῃ τοῦτο.

— "Ἐφαγα ἀρκετά, εἶπεν ο Λαυρέντιος ἐπανακλείων τὸ μικρὸν μαχαίριον, δι' οὐδὲν ἔκοψε τὸν ἀρτον του. Τώρα φάγετε ἔλευθερα. Ἐγὼ ἔχω ἀνάγκην νὰ κοιμηθῶ. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ξαπλωθῶ καὶ ποὺ; Εκουράσθην πολὺ τὴν νύκτα...

— Η τοιαύτη αἰτησίς οὐδόλως ἢν παράδοξος. Ο Κουλοχέρης ἔδειξε τῷ Λαυρέντιῳ ἀθλιαν στρωμάνην, ἐφ' ἡτο ἔξηπλωμένος, καθ' ἓν στιγμὴν ἀφίκετο ο Βαντερνός.

— Νά! πάρ' το δίπλα ἐκεῖ καὶ κοιμήσου ἀν νυσταζής.

Ο Λαυρέντιος ἔδειχθη προθύμως καὶ ἔξηπλωθη ἐπὶ τῆς ὄλιγον μαλθακῆς ἔκεινης στρωμάνης, ὡς ἀνθρωπος καταπεπονημένος καὶ κεκοπιακώς. Μετ' ὄλιγον προσεποιήθη δὲ τὸ ἀπεκοιμήθη.

Ἐντούτοις διὰ τῶν ἡμικλείστων βλεφάρων του, ἔθλεπε μετὰ προσοχῆς τὶ ἔπραττον οἱ δύο κακούργοι. Μετὰ παρέλευσιν δέκα λεπτῶν, ὅτε ἐνόμισεν δὲν προσεῖχον πλέον εἰς αὐτόν, ἔσυρε τὸ ἔγχειριδίον του, ἡνέψεν αὐτό, εἶτα δὲ ταρασσόμενος, ὡς διατελῶν ὑπὸ τὸ κράτος ὄνειρου, ἔφερε τὴν δεξιὰν αὐτοῦ χειρα ὅπισθεν, ἵνα ζητήσῃ τὰ ἔγγραφα ἐκεῖ ἔνθα εἶχε θέσει αὐτὰ ὁ Μούλ.

— Τί ἔχεις λοιπόν; ἡρώτησεν ο Βαντερνός, ὅστις παρετήρει πάσας τὰς κινήσεις αὐτοῦ.

— Αἴ... τί συμβαίνει; εἶπεν ὁ Λαυρέντιος μεθ' ὄφους ἀνθρώπου, οὐτινος διακόπτουσι τὸν υπνον.

— Λέγω, σύντροφε, πῶς κοιμᾶσαι καὶ χορεύεις σὰν πιζέλι στὸ τσουκάλι... Πολὺς ἀσχηματικός κοιμᾶσαι, ἀληθείας Κουλοχέρη;

— "Α! καλά... εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. "Οταν ἔλθῃ ὁ Δακολάρη, μὴ λειψετε νὰ μὲ ἔξυπνησετε.

— Νά ἡσαι ἡσυχος, εἶπεν ο Βαντερνὸς καὶ θὰ σὲ ξυπνήσουμε.

Μετ' ὄλιγον ὁ Λαυρέντιος ἀπηλλάγη δι' ὄλιγας στιγμὰς τῆς ἐπιτηρήσεως τοῦ Βαντερνοῦ, πρὸς δὲν ἡ Ζινέτα ἥλθε λέγουσα:

— Ο Πουλιός ἥλθε.

— Καλά, ἔρχομαι, εἶπεν ο Βαντερνός.

Ἡ γέρηθη καὶ ἔξηλθε τῆς ἀμάξης, ἀφοῦ ἔνευσε τῷ Κουλοχέρη νὰ ἐπιτηρῇ τὸν κατάσκοπον.

Ο Λαυρέντιος ἐπεθύμει νὰ ἔλη τίς ἥτο διενελθών. Ἐκινήθη ἐλαφρῶς καὶ κατώρθωσε νὰ ἔλη διὰ τίνος σχισμῆς. Παρετήρησε παῖδα δωδεκατῆ περίου, ισχνόν, ρρακένδυτον, ὅστις, βλέπων τὸν Βαντερνό, ἔλαβε στάσιν δούλου ἀμαρτήσαντος ἐνώπιον ἀκάμπτου κυρίου.

— "Α! εἰσαι σύ; εἶπεν ο Βαντερνὸς πλησιαζών τὸ παιδίον καὶ διμιλῶν χαμηλοφώνως, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τόσου, ὥστε νὰ μὴ ἀκούσῃ ὁ Λαυρέντιος μοῦ ἔφερες τὰ ἀποτυπώματα;

— Κύριε Βαντερνό, εἶπε τρέμων ο παῖς, δὲν ἔμπρόσει σύμερα...

— Τὸ καταλάβαχ! ἀνέκραζεν ο Βαντερνός. Ἐεύρεις τώρα τί θὰ πάθης.

— Κύριε Βαντερνό, ἀνέκραζεν ο παῖς γονυπετῶν, δὲν φταίω ἔγω, σοῦ τὸ δρκίζομαι.

— Καλά! ἐγρύλλισεν ο ἀκροβάτης.

Καὶ ἔλαβε μαστίγιον, δι' οὐδὲν ἐκτύπα τοὺς κύνας, καὶ δι' αὐτοῦ ἔτυπτε τὸν ταλαιπωρον παῖδα. Οὗτος ἐκρύγαζεν ἐκ τοῦ τρόμου καὶ τῆς ὁδύνης.

— Σου εἶπα νὰ μὴ φωνάζῃς, εἶπεν ο Βαντερνός τύπτων αὐτὸν ἔτι μᾶλλον.

Τὸ παιδίον ἐσιωπητεῖ.

Ο Κουλοχέρης, καταληφθεὶς διὰ τὸ διαστημα τοῦτο, ἔπινεν ἡσυχῶς τὸν οἶνόν του.

Ο Λαυρέντιος, καταληφθεὶς διὰ τὸ ἀγαντήσεως καὶ οἴκτον, ἐπιειράθη ἵνα ἔγερθη καὶ ἐπιτεθῇ κατὰ τῶν θηλιών ἔκεινων δέσποιν διαστηματική.

Τῆς ποινῆς ληξάστης, ο Βαντερνός ἔφηκε τὸ μαστίγιον καὶ ἐπανηλθεν πρὸς τὸν παῖδα.

— Τί σὲ ἐμπόδισε νὰ παρῇς τὰ ἀποτύπωματα; τὸν ἡρώτησε.

— Κύριε Βαντερνό, ἀπήντησεν ο Πουλιός, σὰν καὶ χθές, ἥλθεν ἢ δούλα μὲ τὴν σκούπα καὶ μὲ ἐδίωξε λέγοντας πῶς εἰμι ἔνας μικρὸς κακούργος.

— Πάντοτε τὰ ἰδια! εἶπεν ο Βαντερνός ἔγειρων τοὺς ψιλούς. Χθές καὶ προχθές τὴν ιστορία μοῦ εἶπες.. Δὲν θέλω νὰ τὴν ἀκούσω πλέον, καὶ αὔριον πρέπει νὰ τελειώσῃ...

— Μὰ αὔριο, κύριε Βαντερνό, τὸ ἰδιοθετητικόν μεθ' ψιλούς ἔργοτερα! "Οταν μὲ βλέπουν όλοιένα εἰς τὸ σπίτι, θὰ προσέχουν πολὺ περισσότερον.

— Είναι άνικανος. 'Βρίσκει κάνεις τὴν κατάλληλη στιγμή, που δὲν τὸν βλέπουν, καὶ μὲ μιᾶς, κράχ!... έτελείωσε. Τὰ 'ξεύρω ἔγω αὐτὰ ἀπὸ τὸν καίρο ποὺ ήμουν νέος.

— "Αν θέλετε νὰ μοῦ δώσετε ἀλληδουλεγά;... Σχές παρακαλῶ, κύριε Βαντερνό... εἰς αὐτὸ τὸ σπίτι δὲν θὰ κάμω τίποτε.

— "Οχι! εἶπεν ἀποτόμως ὁ Βαντερνό... καὶ ένθυμησου τί σου εἶπα. Αὔριο, χωρὶς ἔλλο.

Τὸ παιδίον ἔκυψε τὴν κεφαλήν.

— Τώρα, τί λεπτὰ ἔχεις;... έζηκολούθησεν ὁ Βαντερνό.

Τὸ παιδίον ἔλαβεν ἐκ τοῦ θυλακίου του σολδία τινά, ἀτινα εἶχε συλλέξει ἐκ τῆς ἐπαίτειας.

— "Ειλα! γρήγορα... εἶπεν ὁ ἀκροβάτης ἀνυπομονῶν.

— Αὐτὰ εἶνε ὅλα, εἶπεν ὁ παῖς κινῶν τὸ θυλάκιον του.

— Αὐτὰ μονάχα! εἶπεν ὁ Βαντερνό ἐμπλεως ὥργης... ἔτσι βγάζεις τὸ φωμὶ ποὺ τρώγεις!

Καὶ ἤρξατο τύπτων ἐκ νέου τὸ δυστυχὲς παιδίον.

— "Ενδεκα σολδία! ἐπανελάμβανεν ὁ Βαντερνό μετ' ἀγανακτήσεως... νὰ ἔνα παιδὶ δώδεκα χρόνων τὶ μοῦ φέρνει.

Ἐντούτοις ἔκρινεν εὐλογον νὰ μὴ κτυπήσῃ πλέον τὸν παῖδα, ἀλλὰ νὰ δώσῃ αὐτῷ ἐν μάθημα ἐπαίτειας.

— Νά, ἔτσι παρουσιάζεται κανείς, εἶπε λαμβάνων τὴν στάσιν ἐπαίτου, δειλά, μὲ τὴν φωνὴ νὰ τρέμη: «Ἔχω δώδεκα ὥρας νὰ φάγω!...» Τόσω τὸ καλλίτερον ἀν εἶνε ἀλλήθεια, εἶνε πλέον φυσικὸ τότε... Καὶ τὰ 'μάτια σου κάτου καὶ νὰ τρίζῃς τὰ 'δόντια σου βρρρού!

— Μὰ δὲν κάμνει κρύο, εἶπε τὸ παιδίον.

— Καὶ ὁ πυρετὸς λοιπόν, βλάκα! Αὐτὸς ἔρχεται σὲ κάθε ἐποχή... Πήγαινε! εἰσαι ἀνάξιος γιὰ δουλειά.

Καὶ ἀπεδίωξε τὸν παῖδα, εἰς δν ἡ Ζινέτα ἐπανελθούσα ἔδωκε τεμάχιον ψρού.

[Ἐπεταὶ συνέχεια]

— Λοιπόν, εἴμεθα σύμφωνοι, μ' ἐννόησες ἐντελῶς, εἶπεν ὁ Νικέζ ἀνοίγων τὴν θύραν ὅπως ἐξέλθῃ... Ιδού, κἄποιος σύνοικός σου ἀλλάζει κατοικίαν.

— Ο μαρκήσιος πρόεβαλε τὴν κεφαλήν καὶ παρετήρησε περιέργως:

— Ναί, ὁ γείτων μου ἀπὸ τὰ δεξιά.

— 'Ολιγα ἔπιπλα, εἶπεν ὁ Νικέζ ριπτῶν ταχὺ βλέμμα ἐπὶ τῶν ἐπιπλων, τὰ ὅποια δύο ἀνθρώποι κατεγίνοντο νὰ μεταφέρωσιν. Εἶνε ως τὰ ίδια σου σχεδόν.

— Βέβαια, ποιὸς πλούσιος θὰ ἔλθῃ νὰ κατοικήσῃ ἐδῶ πέρα!

— Εἰμεθ κύριος, ἐπανέλαβεν ἐκ δευτέρου ὁ ἐπισκέπτης, θλίψας τὴν χεῖρα τοῦ μαρκησίου.

— Δὲν ἐλησμόνησα τίποτε ἀφ' ὅσα μοῦ εἶπες.

— Χαῖρε, αὔριον ἔκει κάτω.

— Χαῖρε.

— Ο μαρκήσιος ἐπανέλεισε τὴν θύραν του. 'Ο Νικέζ, ὅπως διέλθῃ τὸ διαζωμα, εὑρέθη ἀντιμέτωπος μετὰ δύο ἀνθρώπων καταγινομένων νὰ εἰσάγωσι κλίνην ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ. 'Εθεώρησε μηχανικῶς τὴν ἔργασίαν, χωρὶς οὐδόλως νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ὁ ἔτερος τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν εἶχε ρίψει ἐπ' αὐτοῦ ταχὺ καὶ διαπεραστικὸν βλέμμα. "Απαξίδωμας κατελθὼν τὴν κλίμακα ἔσπευσε τὸ βήμα καὶ ἀνεχώρησε δροματίος.

* * *

— Ως εἶχε προαναγγείλει ὁ κύριος δέλομπρέ, τὴν ἐσπέραν ἔκεινην ἔμελλε νὰ δοθῇ μέγχας χορὸς εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ μεγάρου τῆς δόδου Παύεν. 'Ο Μάξιμος καὶ ἡ μήτηρ του εἶχον γενυματίσει ἐν αὐτῷ μετ' ἔκεινων, τοὺς δόπιους μέχρι λατρείας ἥγαπων.

— Εννοεῖται οἶκοθεν, ὅτι ὁ κύριος Περνελὲν ἔβλεπε καθ' ἐκάστην τὴν προσφιλεστάτην του Νίνα κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γενύματος καὶ ἐν τῷ οἰκήματι τοῦ γηραῖον κόμητος.

— Ο Μάξιμος, καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἔκεινην, ὅτι εἰς ἀκρονευτικός ἀλλ' ἡ νευροπάθεια του αὐτὴ εὐκόλως ἐδικαιολογεῖτο, διότι τὸ πρῶτον νῦν, ἀπὸ τῆς ἐκ τῆς φυλακῆς ἔξόδου του, ἔμελλε νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸν κόσμον καὶ ἡσθάνετο εἰδός τι φόρου, ἀναλογιζόμενος τὴν ὑποδοχήν, ὃτις θὰ τῷ ἔγινετο.

— Η Ἀλίκη, προμαντεύουσα τὰ αἰσθήματα, ἀτινα συνετάρασσον τὸν μνηστήρα της, μετεχειρίζετο τὰς φροντίδας της πάσας, ὅπως ἀποστρέψῃ τοὺς νιόν του, οὕτινος συνεμερίζετο τὴν ἀνησυχίαν.

— Ομοίως περίφροντις ἐφαίνετο καὶ ὁ κύριος Περνελέν: ἀπὸ καίρου δὲ εἰς καιρὸν παρετήρει τὸν νιόν του, οὕτινος συνεμερίζετο τὴν ἀνησυχίαν.

— Εν γένει, τὸ γεῦμα κατὰ τὴν ἡμέραν ἔκεινην ὑπῆρξεν ὄλιγον θλιβερόν, παρὰ τὴν φαιδρότητα, ἦν ἐζήτει νὰ εἰσαγάγῃ ὁ κύριος δὲ λοιπρὲ φοηθούμενος ὑπὸ τοῦ φίλου του κυρίου Δουσατέλ.

— Μετὰ τὸ γεῦμα, η Ἀλίκη ἐγκατέλειψε

τοὺς φίλους της καὶ μετέβη εἰς τὰ δωμάτια της τιάς της, διὰ τῶν ψηφισμάτων τὰ τοῦ καλλιθύρων διὰ τὸν χορόν.

— Θάρρος! ἐψιθύρισεν εἰς τὸν Μάξιμον θλίβουσα τὴν χεῖρα του.

— Ο νεανίας ἔξεβαλε στεναγμόν, χωρὶς θ' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν μνηστήν του, ἵτις ἔσπευσε νὰ ἀναχωρήσῃ.

— Λοιπόν, ἀγαπητέ μου δικαστά, εἶπεν ὁ κύριος δὲ λοιπρὲ πρὸς τὸν κύριον Περνελέν, ἀμαὶ δ τελευταῖος ὑπηρέτης ἐξῆηθε τοῦ ἑστιατορίου, τὰ πράγματα βαίνουσι κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας; Δὲν μοὶ ἀρέσκει νὰ συζητῶ περὶ τῆς γνωστῆς ὑποθέσεως ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ προσφιλοῦ μας τέκνου, ἀλλ' ἀφοῦ μετέβη εἰς τὸ δωμάτιόν του, θέλω νὰ ἐπωφεληθῶ ὀλίγον τῆς εὐκαιρίας ὅπως σας ἐρωτήσω.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ δικαστής, ἔλπιζω δτι ἐντὸς ὄλιγου θὰ ἔχωμεν εὐχάριστον λόγινον. Άλλα δὲν εἶνε αὐτὸς ἔκεινο, τὸ δοποῖον μὲ ἀνησυχεῖ.

— Α! παρετήρησα τὸ σοβαρόν σας ὑφος, ἀλλ' εἰπατέ μοι λοιπὸν τὴν αἵτιαν.

— Εἶνε ἡ ἐσπερίς σας.

— Ή ἐσπερίς μου!

— Ναί, μάλιστα ὁ Μάξιμος βεβαίως νὰ εὐρεθῇ μεταξὺ ἀρχαίων γνωρίμων; Βεβαίως μάλιστα νὰ μάθω τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μετ' αὐτῶν συναντήσεως.

— Μπα! Ποιὸν ἀποτέλεσμα;

— Α! τίς οἶδε! Αἱ κακαὶ γλώσσαι, τὰ κακόβουλα πνεύματα, πολλὰ πράγματα, τέλος...

— Μείνατε ἡσυχος, ἀγαπητὲ κύριε, κανεὶς ἀπὸ ἡμῶν δὲν θὰ ὑπέφερε τι...

— Άλλα πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ὑποθέσεως μας δὲν δινάμεθα νὰ παρεντεθῶμεν μεταξὺ ἔκεινων, οἱ δόποιοι, κατὰ τὴν γνώμην των, θὰ ἔκρινον τὴν διαγωγὴν τοῦ Μάξιμου, τοῦ τέκνου μου. Μὴ λησμονεῖτε δὲ ὅτι εἶνε ἀπολύτως ἀναγκαῖον νὰ θεωρῶμεν τὸν νιόν μου ως ἔνα ζένον.

Είτα ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν νιόν του ὁ κύριος Περνελέν, τῷ εἶπεν :

— Όσον ὄλιγα δικαιώματα καὶ ἀν ἔχω ἐπὶ σοῦ κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτήν, ἀγαπητέ μου υἱέ, ἔχω δύμας καθῆκον νὰ σοῦ ἐπιβάλω τὴν θέλησίν μου, τὸ δοποῖον, ἀλλως τε, πρὸ ὄλιγου καὶ σὺ παρεδέχθης.

— Βεβαίως, πάτερ μου! ἀπήντησε μετὰ σεβασμοῦ ὁ Μάξιμος, ὑποκλιθεὶς ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ

— Ω νιέ μου! υἱέ μου! ἐψιθύρισεν δικαστής Περνελέν θλιβερῶν πυρετωδῶν τὰς χεῖρας τοῦ Μάξιμου. Σοὶ δρίζομαι ὅτι ἐντὸς μικροῦ θὰ ἐπανορθώσω τὴν πλάνην μου, ἐνῷ συγχρόνως...

— Αλλά, Γεώργιε, δὲν ἡξεύρομεν δικαστής ἀγαπᾶς ὅπως καὶ ἡμεῖς σὲ ἀγαπῶμεν; εἰπεν ἡ κυρία Νίνα, λαμβάνουσα τὰς χεῖρας τοῦ ἑραστοῦ της.

— Αἴ! φίλοι μου, εἶπεν ὁ κύριος δὲ λοιπρέ, ἡς γείνωμεν φιλόσοφοι, ἔχοντες διάποδα της φύσης της φοηθούμενος ὑπὸ τοῦ φίλου του κυρίου Δουσατέλ.

Τὸ χληθὲς εἶνε ὅτι παρὰ τὴν πλαστὴν

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

— Δύνασαι νὰ διμιλήσῃς ἀφόβως, εἶπεν δὲ Βονελή, εἴμαι μόνος, καὶ δὲν ἔχω γείτονας, παρὰ μόνον ἔργατας, οἱ δόποιοι λείπουν ἔλην τὴν ἡμέραν.

— Τοὺς γνωρίζεις αὐτοὺς τοὺς γείτονας;

— "Οχι, ἀλλὰ δὲν ἀνησυχῶ διόλου· ήξεύρω δτι εἶνε ἐργάται.

— Λοιπόν, ἀς συνομιλήσωμεν.

— Η συνδιάλεξις αὐτη ὑπῆρξε λίαν μακρά, διότι δ ἀγνωστος ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ δωματίου του κυρίου δὲ Βονελή μετὰ δύο ώρας ἀπὸ τὴν ἀφίξεως του.